

God, Zoon-Christus, Heilige Geest

God is volgens mij, wellicht zo het beste gezegd, Het Krachtprincipe die zich naar onze wereld der tegenstellingen (de dialectiek, het zevende kosmische gebied) in drie elementen uitsplitst, als een offer, om zijn Schepping van werelden en schepselen te realiseren: God de Vader (het wilsprincipe), God de Zoon = later Christus (de verklaarder van de wil van de Vader), de Heilige Geest (het Moederprincipe, het genezende, troostende kracht-principe waarmee Christus werkt). Pas na de doop door Johannes wordt de Zoon tot Christus-Jezus. Ook het uitgaande 'witte, ofwel onzichtbare' Licht van de Vader splitst zich hier (in de dialectiek, de wereld der tegenstellingen) uit in zeven kleuren, evenals het Geluid (want alles is trilling) in zeven basistonen. En ook de zeven krachtcentra in de mens als de chakra's; de zeven hersenholtes waarvan de ziel de 4^e, de middelste is (de stip van de Indiër). Tevens de zeven kosmische gebieden, de zeven Elohim. De zeven Bollen, Rondtes en Cultuurtijden. De zeven basis-'planeten': Zon, Maan/Aarde, Mercurius, Venus, Mars, Jupiter en Saturnus. Ofwel, God openbaart zich in de dialectiek, dit is dus de gehele kosmos, in zevenvoud. De dialectiek zelf, het werkerrein van God de Schepper, openbaart zich in twaalfvoud: 12 zodiakale Tekens, 12 maanden, 12 paar hersenzenuwen (12 toonbroden), 12 paar ribben enz. De heilige diamant (het goddelijke in de mens) heeft daarom zeven keer twaalf = 84 vlakken (van Waarheid). De Alwaarheid is de diamant zelf. En ieder vlak is een waarheids*element*. 84 Uur is/was ook de inwijdingstijd van de leerling in zijn tempel (grot of kist). En wij liggen na onze dood 84 uur 'boven aarde' (ter losmaking van ons ethervoertuig). Als de bijbel spreekt over 3 dagen (o.a. Jonas in de walvis) dan is dit een inwijding. Deze inwijding nu is het gevolg van de werking door Christus met de Heilige Geestkracht. Zoals de apostelen als eersten overkwamen na de hemelvaart van Christus (= nu Pinksteren). Ook Paulus (Saulus) dit als eerste mens jaren erna overkwam op zijn weg naar Damascus. En daarna bijvoorbeeld Christiaan Rozenkruis (hij is het 'prototype' van de *nieuwe* mens). Het is een gebeurtenis als een bliksemflits in je bewustzijn. De ontwaakte Nieuwe Ziel in de mens gaat 'ter bruiloft' met de Geest. De eenwording van Ziel en Geest (Maan en Zon, vrouw en man, hart en hoofd, Abel en Kaïnkraft) is nu gerealiseerd zodat de mens weer geheeld, geheiligd en 'wetend' is om zijn taak van God, als medeschepper naast Hem, op te pakken. Het gaat dus ver boven een mystieke of occulte ervaring (zoals zoveel mensen kunnen ervaren na bijvoorbeeld meditatie). Het is een substantiële verandering in ons wezen, een werkelijke transmutatie die aanzet tot *transfiguratie*. De mens moet echter geheel rijp zijn, ervaringsvol zijn, om *volledig* door de Heilige Geest veranderd te kunnen worden (dit duurt meestal vele incarnaties). De mens wordt inderdaad een nieuw wezen. Hij is compleet anders geworden. Hij straalt een enorme kracht uit. Hij is een ware magiër, een genezer geworden die nu ook zelf kan werken met de (om)vormende helende Kracht van de Heilige Geest. Hij zal vooral werken ter genezing van de ziel van een mens, en minder sterk alleen op het lichaam (al wordt dit wel meegenomen). Hij staat als een rots, een Petri. God werkt nu bewust met Kracht door hem heen, en hij wil en kan niet anders meer handelen dan hetgeen de Vader wil. Maar wel is hij vrij *hoe* hij God dienen wil! Volgens mij werkt de Heilige Geest, dus de Kracht waarmee Christus werkt, in vele gradaties op een mens in. Hierboven gaf ik de maximale uitwerking aan van de transformerende Heilige Geestkracht, die dus tot uiteindelijke Verlichting en Verlossing aanzet. Ook bij iedere zielenrijpheid van een mens kan de Heilige Geest, als een genade, gedoceerd naar het bewustzijn, op een mens inwerken (als verlichtende- en tevens inwijdingsmomenten). Het werkelijke helen c.q. heiligen van ons gehele stelsel wordt echter eerder als een verontrustende storm met bliksem dan als een lieflijke koestering ervaren (zoals meditaties kunnen zijn). Maar de werking van de liefdevolle, eerlijke Heilige Trooster is uiteindelijk bedoeld om de mensheid *in vrijheid* tot haar goddelijke bestemming te voeren, werkelijk van '*kracht tot kracht en van heerlijkheid tot heerlijkheid*'!

Paul Wink

Er is geen slechtere frase dan deze: ‘Men hoeft slechts in zichzelf naar *binnen* te kijken.’ Echter, daar vindt men alleen maar het lagere zelf. Men moet met liefde *buiten* zich zoeken en men zal vinden. Ik heb mensen gekend die zeiden: ‘Wat heb ik nodig? Ik heb helemaal niets nodig, want ik ben Atma (ziel).’ En hoewel ze dan ook voortdurend ‘Atma, ik ben Atma’ zeggen, brengen ze het zich *niet* in het bewustzijn, omdat ze van Atma niet meer weten dan dat het woord vier letters heeft. Dat in zichzelf zien leidt slechts tot afsluiting. Wij zijn niets dan een deel van de wereld. De vinger is alleen vinger doordat hij aan het lichaam blijft; scheidt u hem van het organisme, dan is hij niet meer vinger. De vinger scheidt zich niet van het organisme; maar de mens is zo “slim” om te geloven dat hij zich van de aarde zou kunnen losmaken, hoewel hij slechts een paar kilometer boven de aarde hoeft te zijn, en hij vergaat. [...] Het is de grootste vergissing de god in zichzelf te willen vinden. Van zichzelf loskomen door het zich verdiepen in alle details van de wereld, dat is het juiste. Wie zich toelegt op liefde en deemoed, vindt de godzaligheid, terwijl hij die god in zichzelf zoekt, verhardt.
Rudolf Steiner – GA 98 – Wenen, 7 november 1907 (bladzijde 38-39)

Wanneer ik over Christus spreek, bedoel ik niet een abstract principe, maar meer een feitelijke incarnatie van de Liefde. De liefde is de grootste realiteit en niet een abstractie. Zij heeft vorm, inhoud en betekenis.

Christus – welk idee de mensen ook over hem hebben als ‘historisch’, als ‘kosmisch’, als ‘mystiek’ – gaf aan de aarde de meest volledige expressie van de Liefde. Dat is zo omdat, Christus als een historische persoonlijkheid, als een kosmische essentie en als een mystieke ervaring, de meest volmaakte uitdrukking is en blijft van de Liefde. Werkelijk, voor Christus was er niet eerder een mens op aarde die een grotere Liefde had dan Hij.

Er is noch in de kosmos buiten ons, noch in de mystieke diepten van de ziel in ons, een vollediger expressie van de Liefde dan dat wat we in Christus verpersoonlijkt zien. Hoe moeten we daarom de woorden ‘historisch’, ‘kosmisch’ en ‘mystiek’ begrijpen?

Christus heeft zich op een bepaald historisch moment op aarde gemanifesteerd als de ideale mens, een voorbeeld van de ware mens, en daarom is Christus ‘historisch’. En de tijden waarin hij leefde, vermelden Hem en getuigen van Hem: ‘Ziedaar de mens! Ziedaar de mens in wie de Liefde, de Wijsheid en de Waarheid leven en die ze verwerkelijkt.’

Wanneer Christus ervaren wordt in de innerlijke diepten, is hij ‘mystiek’ en wanneer hij begrepen en gekend wordt als God, die zich in de wereld manifesteert, is hij ‘kosmisch’.

De fysieke kant van Christus is de hele mensheid verenigd in één lichaam. Alle menselijke zielen waarin Christus leeft, verenigd in één, dat is het fysieke aspect van Christus. Alle engelen, verzameld in het hart van Christus, vertegenwoordigen zijn spirituele aspect. En alle goddelijke wezens, verenigd in de geest van Christus, zijn zijn goddelijk aspect. Dit is de ‘kosmische’ Christus, God die zich in de wereld manifesteert.

Daarom ziet de mysticus Christus overal – als de grote Broeder van de mensheid, het archetype van de mens, de Eerst Geborene in de wereld, het begin van het menselijke ras, het begin van de menselijke evolutie. De Eerst Geborene die alle goddelijke deugden ontwikkeld en gemanifesteerd heeft, en die alle goddelijke wetten heeft toegepast.

De mysticus ziet Christus als de Eerst Geborene die iedere beproeving doorstaan heeft en alles voor zijn broeders heeft opgeofferd. Bergen, akkers, rivieren en zeeën, met al de natuurlijke rijkdom daarin verborgen – dat is allemaal een expressie van deze Grote Broeder. Maar dit is een groot mysterie, om dit te begrijpen zijn duizenden jaren van een voortdurend streven naar inzicht nodig. Men moet daarom Christus in zijn veelomvattendheid zien. Hij is Eén, hoewel de mensen hem soms als ‘historisch’, soms als ‘kosmisch’ en soms als ‘mystiek’ beschouwen.

Al deze woorden moeten tot leven komen in het ware begrip van Christus als de gemanifesteerde en geopenbaarde Liefde van God: zij moeten geen droge ideeën blijven, gevangenissen voor de menselijke gedachte.

Is de 'historische' Christus, die tweeduizend jaar geleden op aarde kwam, in werkelijkheid niet een gevangenis voor de geesten van veel christenen? Waar in de Heilige Schrift heeft Christus, tweeduizend jaar geleden, over zichzelf als een historische persoonlijkheid gesproken?

Hij spreekt over zichzelf als Geest, als iemand die op aarde zal blijven 'tot aan het einde van de tijden', dat wil zeggen: totdat er een eind komt aan het tijdperk van geweld en kwaad, dat nu in zijn laatste dagen is. 'Ga heen en preek,' zegt hij tegen zijn leerlingen, 'en ik zal bij jullie zijn tot aan het einde van de tijden'.

Een van de ergste waanvoorstellingen is te denken dat Christus in de hemel is, dat hij daar zit te wachten op het Laatste Oordeel, wanneer hij over de levenden en de doden zal gaan oordelen. De waarheid is dat Christus de aarde nooit heeft verlaten. Denk aan zijn woorden: 'Alle macht is mij gegeven in de hemel en op de aarde. Christus is degene die het 'historische', 'kosmische' en 'mystieke' leven van de aarde en de mensheid heeft geïnspireerd, inspireert en zal inspireren.

Zonder Christus zou er geen geschiedenis zijn. Zonder Christus zou er geen 'kosmos' zijn, geen georganiseerde en gevestigde wereld. Zonder Christus zou er geen 'mystiek' leven zijn. Hij is de grote inspirator van alle openbaringen van alle tijden. Hij is de onzichtbare, scheppende kracht achter het hele spirituele leven van de mensheid.

Bron: De meester spreekt van Beinsa Douno (Peter Deunov)